

Sygn. akt: I C 959/17 upr.

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 listopada 2017 r.

Sąd Rejonowy w Szczytnie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	SSR Sylwia Staniszevska
Protokolant:	starszy sekretarz sądowy Dorota Cichorz-Dąbrowska

po rozpoznaniu w dniu 7 listopada 2017 r. w Szczytnie na rozprawie

sprawy z powództwa (...) 1 (...) w G.

przeciwko M. P.

o zapłatę

oddala powództwo.

Sygn. akt I C 959/17 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) (...) (...) wniósł o zasądzenie od pozwanej M. P. kwoty 2.510,78 złotych z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 1 kwietnia 2017 roku do dnia zapłaty oraz orzeczenie o kosztach procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że pozwana zawarła w dniu 6 stycznia 2015 roku z (...) S.A. umowę pożyczki o nr (...), z warunków której się nie wywiązała. Wierzyciel pierwotny wypowiedział umowę pismem z dnia 1 marca 2016 roku. W dniu 6 grudnia 2016 roku (...), działając jako następca prawny, dokonał przelewu wierzytelności przysługującej mu od strony pozwanej na rzecz powoda.

Pozwana M. P. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiła się na termin rozprawy, nie usprawiedliwiła swojej nieobecności, nie złożyła odpowiedzi na pozew i nie zajęła żadnego stanowiska w sprawie.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 6 stycznia 2015 roku pozwana M. P. zawarła z (...) S.A. umowę pożyczki o nr (...). Zgodnie z umową otrzymała ona pożyczkę w kwocie 1.500 złotych. Pożyczka miała być spłacana w 60 ratach tygodniowych w kwocie po 48,28 złotych, wysokość ostatniej raty wynosiła zaś 48,06 złotych.

W dniu 6 grudnia 2016 roku (...) z siedzibą w L. dokonała przelewu na rzecz powoda wierzytelności w stosunku do pozwanej wynikającej z umowy z dnia 6 stycznia 2015 roku.

Załącznik nr 8 do umowy stanowiło oświadczenie (...) o tym, że wszelkie prawa i obowiązki związane z wierzytelnościami będącymi przedmiotem umowy sprzedaży wierzytelności podlegały wcześniejszej cesji przez

pierwotnego wierzyciela na rzecz cedenta na podstawie umowy ramowej zawartej przez pierwotnego pożyczkodawcę z cedentem w dniu 18 lipca 2003 roku.

(dowód: umowa pożyczki k. 16-17, umowa sprzedaży wierzytelności k. 18-46, oświadczenie k. 41)

Sąd zważył, co następuje:

W ocenie Sądu powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

Sąd w sprawie niniejszej wydał wyrok zaoczny, albowiem pozwana M. P. zawiadomiona o terminie rozprawy nie stawiała się na termin rozprawy i nie wypowiedziała się co do żądań pozwu. W myśl przepisu art. 339 § 2 k.p.c. wydając wyrok zaoczny sąd przyjmuje za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Wydanie wyroku zaocznego nie zwalania więc sądu od badania roszczenia pod kątem jego zgodności z prawem. Sąd Najwyższy w stanowisku wyrażonym w wyroku z dnia 31 marca 1999 roku (I CKU 176/97, LEX nr 37430), podkreślił, że domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest zawsze rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania.

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. W świetle przedstawionych przez powoda dowodów jego twierdzenia o okolicznościach przytoczonych w pozwie budzą wątpliwości.

Umowa przelewu regulowana treścią art. 509 k.c. jest umową na podstawie której dotychczasowy wierzyciel (cedent) przenosi wierzytelność ze swojego majątku do majątku osoby trzeciej (cesjonariusza). Przedmiotem przelewu może być co do zasady wierzytelność istniejąca, którą cedent może swobodnie rozporządzać. Wierzytelność, która ma stanowić przedmiot rozporządzenia, powinna być w dostateczny sposób oznaczona (indywidualizowana). Dotyczy to zatem oznaczenia stron tego stosunku, świadczenia, oraz przedmiotu świadczenia. Strony stosunku, świadczenie oraz przedmiot świadczenia muszą być oznaczone bądź przynajmniej możliwe do oznaczenia w momencie zawierania umowy przenoszącej wierzytelność. Jeżeli wierzytelność nie istnieje w dniu zawarcia umowy przelewu, to zobowiązanie do dokonania przelewu nie powstaje. Umowa taka jest wówczas umową o świadczenie niemożliwe. Umowa o świadczenie niemożliwe jest natomiast umową nieważną. (art.387 § 1 k.c.) (por. Wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z dnia 25.03.2014 r. IACa 885/13)

Z przedłożonych przez powoda dokumentów wynika, że na podstawie umowy z dnia 6 grudnia 2016 roku powód nabył od (...) wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikającą z umowy z dnia 6 stycznia 2015 roku, którą pozwana zawarła z (...) S.A. jako wierzycielem pierwotnym.

W ocenie Sądu powód nie przedłożył natomiast żadnego wiarygodnego dokumentu z którego wynikałoby, że (...) nabył od (...) S.A. wierzytelność w stosunku do pozwanej. Strona powodowa nie załączyła umowy przelewu wierzytelności, z której wynikałoby w sposób niewątpliwy, że pierwotny wierzyciel sprzedał (...) wierzytelność w stosunku do pozwanej wynikającą z umowy z dnia 6 stycznia 2015 roku. Nie przedłożył żadnego dokumentu, który określałby jakie wierzytelności powstałe w przyszłości były przedmiotem umowy ramowej zawartej przez (...) S.A. z (...) w dniu 18 lipca 2003 roku. Samo oświadczenie wydane przez (...) o nabyciu przez ten podmiot od (...) S.A. wierzytelności w stosunku do pozwanej nie jest wiarygodnym dowodem pozwalającym stwierdzić, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności.

Stosownie do art. 232 k.p.c. to strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Oznacza to, że obowiązek wskazania dowodów obciąża przede wszystkim strony. Powyższy przepis wyraża zasadę kontradiktoryjności postępowania sądowego, z którą wiąże się przerzucenie na strony procesowe odpowiedzialności za wynik procesu cywilnego. W procesie ciężar dowodu stanowi wymaganie dostarczenia sądowi

dowodów potwierdzających przytoczone fakty. To strona ma obowiązek wyraźnego powołania konkretnego środka dowodowego.

Z powyższych przyczyn uznając, że powód nie udowodnił by przysługiwała mu legitymacja do dochodzenia należności od pozwanej na mocy art. 720 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. odnotować,
2. odpis odręczyć pełnomocnikowi powoda,
3. przedłożyć za 14 dni lub z apelacją

S., dn. 30 listopada 2017 roku